

РЕШЕНИЕ

№ 6031

гр. София, 25.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Вяра Русева

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **6518** по описа за **2021** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208- чл. 228 от Административно- процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Териториална дирекция на национална агенция за приходите /ТД на НАП/ - С. срещу съдебно решение от 05.05.2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 103-ти състав по НАХД № 14062/2018 г. с което е изменено Наказателно постановление № F 321290/23.10.2017 г. /НП/, изд от зам. директор при ТД на НАП, с което наложена е на [фирма] за нарушение на чл. 3, ал. 12 от Наредба № Н-18/2006 г. на МФ във вр. с чл. 118, ал. 4 от Закон за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ на основание чл. 185, ал. 2 от ЗДДС имуществена санкция в размер на 3 000 лева е намалена на 500 лв.

Касационният жалбоподател обжалва решението като неправилно. Излага подробни аргументи за неприложимост на чл.28 от ЗАНН. Моли да се отмени обжалваното решение и вместо него да се постанови друго, с което изцяло да се потвърди наказателното постановление. Подробни съображения излага в писмени

бележки. Претендира юриск.възнаграждение.

Ответникът в писмена молба взема становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Съобразно чл. 220 от АПК, касационната инстанция възприема установената от въззивния съд фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал по реда на чл. 283 от НПК като доказателства по делото показанията на свидетелите К. С. и Г. Д., както и писмените доказателства, приобщени с наказателното постановление. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че по несъмнен начин дружеството е осъществило състава на нарушението на чл. 3, ал. 12 от ЗДДС, като е приел обаче, че не са налице конкретни доказателства, че нарушението е довело до неотразяване на приходи, тъй като в процесният случай касае за зареждане на течни горива по чл. 118, ал. 8 от ЗДДС за собствени нужди от стационарни подземни резервоари за съхранение на горива, а не за продажби. В резултат на така направените изводи е заключил, че нарушението попада под хипотезата на привилегирования състав на чл. 185, ал. 2, изр.2 от ЗДДС и е намалил санкцията в размер на минимума по ал.1, а именно 500 лв.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 12 от Наредба № Н-18/2006г. /ДВ, бр. 49 от 2015 г./, приложима към датата на извършване на нарушението, лице, което извършва зареждане на течни горива по чл. 118, ал. 8 ЗДДС за собствени нужди от стационарни подземни резервоари за съхранение на горива или неподвижно прикрепени към земята резервоари с вместимост над 1000 литра, е длъжно да регистрира и отчита зареждането по реда на ал. 2 и 3, с изключение зареждане на течни горива на съоръжения и/или инсталации за производство и/или отопление. В конкретният случай безспорно се установява по делото, че вмененото задължение с нормата на чл. 3, ал. 12 от Наредба № Н-18/2006 г. не е изпълнено от страна на [фирма], с което е осъществен състава на административното нарушение по посочения текст, както обосновано и мотивирано е приел и СРС. Установено е, че няма въведена в експлоатация ЕСФП и електронен брояч. Нормата на чл. 118, ал. 8 от ЗДДС предвижда данъчно задължените лица, които извършват зареждане на превозни

средства, машини, съоръжения или друга техника за собствени нужди с течни горива, да регистрират и отчитат зареждането по реда на наредбата по ал. 4, а именно Наредба № Н-18/2006 г. В случая към цистерната е нямало монтирана ЕСФП и е липсвало отчитане пред НАП за зареждането с гориво от цистерната.

Приложената с НП санкционна норма на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС предвижда, че извън случаите по ал. 1 на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл. 118 или на нормативен акт по неговото прилагане, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 300 до 1000 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 3000 до 10 000 лв. Когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се налагат санкциите по ал. 1, където за юридическите лица и еднолични търговци е предвидена имуществена санкция от 500 до 2000 лева.

В случая нарушението не е довело до неотразяване на приходи, защото доставеното гориво е за собствени нужди, за зареждане на собствени машини на търговското дружество, стопанисващо бетоновия възел. Това гориво не е предназначено за продажба и не е използвано за такава, за да се приеме, че е налице неотразяване на приходи. Няма такива твърдения от страна на административнонаказващия орган, нито доказателства в тази насока. При липсата на твърдения за използване на горивото за различни от собствените на наказаното лице нужди, изводът, че нарушението води до неотразяване на приходи е необоснован и недоказан. Изпълнителното деяние, с което се осъществява нарушението не е довело до съставомерния резултат-неотразяване на приходи.

При тези данни, въззивният съд правилно е изменил НП, прилагайки чл. 185, ал. 2, изр. второ във вр. с ал. 1 от ЗДДС. Съгласно ТР № 8 от 16.09.2021г на ВАС по т.д. № 1/ 2020г в правомощията на въззивния съд е да преквалифицира описаното в НП изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. Районният съд е изменил наложеното наказание в границите на закона. Когато липсват данни за неотразяване на приходи това трябва да се констатира и вземе предвид, с оглед налагане на по-леките наказания, предвидени в чл. 185, ал. 1 от ЗДДС.

С оглед съвпадане правните изводи на касационния състав с тези на въззивния съд, решението следва да се остави в сила.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на касатора не следва да се присъжда юриск. възнаграждение. На ответника по касация се дължи заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 360 лв., което въпреки твърденията на касатора не е прекомерно.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 05.05.2021 г. на Софийски районен

съд /СРС/, НО, 103-ти състав по НАХД № 14062/2018 г.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на [фирма] разноси в размер на 360 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: